

Sygn. akt I C 1436/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz P. S. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami od dnia 22 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz P. S. kwotę 1.882,22 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 357,90 zł (trzysta pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje ściągnąć od P. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 73,30 zł (siedemdziesiąt trzy złote trzydzieści groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1436/14

UZASADNIENIE

Powódka P. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, ustalenia odpowiedzialności pozwanej za szkody wyrządzone powódce na przyszłość a nadto zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w dniu 29 lipca 2013 roku w G. doszło do kolizji drogowej, spowodowanej przez kierowcę pojazdu T. (...), który na skutek niezachowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadził do zderzenia z pojazdem marki F., którym podróżowała, jako pasażer, P. S.. Powódka z miejsca zdarzenia została przetransportowana do (...) Centrum (...) w G., gdzie stwierdzono uraz skrętny kręgosłupa szyjnego, zalecono korzystanie z kołnierza ortopedycznego przez 9 tygodni, a także wizytę w poradni ortopedycznej. W związku z

utrzymującym się bólem podjęła dalszą diagnostykę która wykazała złamanie odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy, zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów oraz więzadeł na poziomie szyi. Powódka korzystała z rehabilitacji zaleconej jej przez lekarzy oraz przyjmowała silne leki przeciwbólowe. Po zdarzeniu miała problemy ze snem, odczuwała ciągły niepokój, lęki. Korzystała z pomocy lekarza psychiatry, który stwierdził u niej zaburzenia stresowe pourazowe, reakcję depresyjno – lękową. Leczenie nie przynosiło zamierzonego skutku, u powódki utrzymywał się ból oraz trudności z poruszaniem się. W trakcie leczenia P. S. zaszła w ciążę, co uniemożliwiło jej przyjmowanie leków w związku z tym nasiliło dolegliwości bólowe. Powódka nadal odczuwa dolegliwości bólowe uszkodzonego kręgosłupa, głowy, którym towarzyszą duże ograniczenia jego ruchomości. Odczuwa również ból miednicy uniemożliwiający jej prawidłowe poruszanie i przebieg ciąży. Odczuwa lęk przed jazdą samochodem, jest rozdrażniona ma problemy z koncentracją, jakimkolwiek wypoczynkiem. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu u pozwanego. Szkada została zgłoszona pozwanemu w dniu 22 marca 2014 r. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego szkody, uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.000 zł.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa na koszt powódki.

W uzasadnieniu wskazał, że przyznał powódce kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 957,91 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz 120 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu. W ocenie pozwanego wypłacone świadczenie jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez powódkę szkody, a żądanie pozwu – rażąco wygórowane. Wskazał, iż powódka nie wymagała hospitalizacji, przeprowadzenia zabiegów, długiego leczenia, a stan jej zdrowia systematycznie się poprawiał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lipca 2013 r. kierujący pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...) spowodował wypadek, w wyniku którego obrażenia odniosła powódka P. S.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...).

/okoliczności bezsporne/

Powódka, z miejsca zdarzenia, została przetransportowana do (...) Centrum (...) w G., gdzie stwierdzono zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. Przy wypisaniu ze szpitala zalecono powódce noszenie kołnierza ortopedycznego przez 3-4 tygodnie, przyjmowanie leków oraz kontynuację leczenia w poradni ortopedycznej. We wrześniu 2013 r. chirurg urazowo-ortopedyczny, w związku z nasilającym się, od czasu wypadku, bólem okolicy lędźwiowej kręgosłupa, zalecił powódce rehabilitację, fizjoterapię i farmakoterapię. W dniu 18 grudnia 2013 r. lekarz neurolog zalecił również fizjoterapię, pływanie w basenie, a nadto skierował powódkę na badania (...) kręgosłupa, które nie wykazało złamania kręgosłupa ani kości miednicy. Powódka przebywała 30 dni na zwolnieniu lekarskim. Odczuwała bóle kręgosłupa w okolicy lędźwiowo – krzyżowej, natomiast dolegliwości ze strony odcinka szyjnego w ciągu kilku tygodni ustąpiły samoistnie. Do dnia dzisiejszego odczuwa ból kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, który uniemożliwia jej podjęcie zatrudnienia. Po zdarzeniu miała problemy ze snem, odczuwała ciągły niepokój, lęki. Korzystała z pomocy psychologa.

/dowód: dokumentacja medyczna powódki , k. 16-20, k.33-35; zeznania świadka K. S., k.37-39; przesłuchanie powódki, k.39-40; opinia biegłej sądowej B. K., k.106-114/

W wyniku wypadku z dnia 29 lipca 2013 r. P. S. doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego oraz urazu okolicy lędźwiowo-krzyżowej z utrzymującymi się przewlekłe bólami obecnie w postaci zespołu lumbago. U poszkodowanej, w odcinku lędźwiowo – krzyżowym, występują, nasilone w odniesieniu do wieku, zmiany zwyrodnieniowe z trypoziomowym uwypukleniem dysków w przestrzeniach (...) – bez cech stenozы kanałów, bez impresji na elementy nerwowe (korzenie nerwowe). Uczestniczenie w kolizji drogowej wyzwoliło przewlekłe utrzymywanie się dolegliwości bólowych tej okolicy. Na skutek zdarzenia poszkodowana doznała trwałego neurologicznego uszczerbku na zdrowiu

w wysokości 3%. Jakkolwiek zmiany w odcinku lędźwiowo – krzyżowym mają charakter zwyrodnieniowy, wypadek mógł mieć wpływ na wyzwolenie i przewlekłe utrzymywanie się dolegliwości bólowych tej okolicy.

/dowód: opinia biegłej sądowej E. M. wraz z ustną opinią uzupełniającą – k. 71-73; 94-95, 96; wyniki badania (...), k.20/

Powódka przez wypadkiem, przez 2 lata, odbywała praktyki zawodowe w sklepie sportowym sieci (...). Bardzo lubiła tę pracę. Po zakończeniu nauki miała zostać zatrudniona w sklepie na stałe. Z uwagi na ból kręgosłupa odczuwany po wypadku z 29 lipca 2013 r. musiała zrezygnować z zatrudnienia. W dacie wypadku powódka była uczestniczką kursu na prawo jazdy. Wypadek spowodował strach przed jazdą samochodem, co uniemożliwiło powódce podejście do części praktycznej egzaminu.

/dowód: zeznania świadka K. S., k.37-39; przesłuchanie powódki, k.39-40 /

Powódka zgłosiła szkodę w dniu 22 marca 2014 r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 15 kwietnia 2014 r. (...) Spółka akcyjna przyznał poszkodowanej P. S. kwotę 2.077,91 zł, w tym kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 120 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów oraz kwotę 957,91 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja z dnia 15.04.2014 r. – w aktach szkody/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i kopii dokumentów załączonych do akt sprawy, w tym dokumentów znajdujących się w aktach szkody nr (...), złożonych w toku postępowania opinii biegłej sądowej neurolog E. M. oraz biegłej z zakresu radiologii B. K.. Podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie stanowiły także zeznania powódki oraz świadka K. S., które Sąd uznał za wiarygodne.

Okolicznościami niespornymi w sprawie były: wypadek, w którym poszkodowana została powódka P. S., zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych przez sprawcę wypadku komunikacyjnego ze stroną pozwaną, zgłoszenie szkody przez powódkę oraz postępowanie likwidacyjne prowadzone przez stronę pozwaną, które zakończyło się częściową zapłatą na rzecz P. S. zadośćuczynienia oraz odszkodowania, zaś w pozostałym zakresie odmową zaspokojenia roszczenia powódki. Bezsporna była również, co do zasady, odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę w związku z wypadkiem, w którym poszkodowana została powódka. Spór ogniskował się natomiast wokół kwestii, czy wypłacona P. S. - w toku postępowania likwidacyjnego - kwota 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia była adekwatna do doznanej przez nią krzywdy.

Wskazać należy, iż strony postępowania nie kwestionowały treści przedłożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

W ocenie Sądu opinia sporządzona przez biegłą neurolog E. M., którą Sąd uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie, została sporządzona przez osobę kompetentną, mającą szeroką wiedzę i doświadczenie zawodowe z zakresu neurologii. Opinia tejże biegłej była kwestionowana przez strony postępowania, w tym przez stronę powodową która podała, że opinia biegłej jest lakoniczna, nie uwzględnia bólu spowodowanego ciążą i złamaniem kręgosłupa. Według powódki biegła winna ocenić uszczerbek osobno dla złamania odcinka lędźwiowo – krzyżowego oraz urazu skrętu odcina szyjnego kręgosłupa. Strona pozwana wniosła natomiast o uzupełnienie opinii poprzez wskazania, czy w okolicznościach przedmiotowego zdarzenia możliwe było uszkodzenie kręgosłupa lędźwiowego bez współistnienia uszkodzenia kręgosłupa szyjnego, czy możliwe jest, aby dolegliwość ze strony kręgosłupa lędźwiowego ujawniły się dopiero po 2 miesiącach od zaburzenia oraz, czy zaburzenia ruchomości tego odcinka są następstwem choroby zwyrodnieniowej, a jeżeli tak to w jakim stopniu, jako również, czy ustalony uszczerbek w wysokości 3 % dotyczy tylko i wyłącznie następstw przedmiotowego zdarzenia. Biegła, składając ustną opinią uzupełniającą, podtrzymała opinię pisemną a nadto odniosła się do wskazanych zarzutów. Wskazała, że skutkiem zdarzenia z dnia 29 lipca 2013 r. mogło być uszkodzenie kręgosłupa i nasilenia zmian zwyrodnieniowych. Biegła podkreśliła, że powódka w pierwszym

okresie miała objawy ze strony kręgosłupa szyjnego, że nastąpiła poprawa po konsultacji u neurologa. Wyjaśniła, iż odczuwane przez poszkodowaną bóle są spowodowane wypadkiem, bowiem wyzwolił on ból będący następstwem choroby zwyrodnieniowej, a ustalony uszczerbek dotyczy tylko i wyłącznie następstw wypadku. Odnosząc się do zastrzeżeń powódki wskazała, iż ciąża nie powoduje bólu oraz że nie brała pod uwagę złamania kręgosłupa, ponieważ w jej ocenie nie miało ono miejsca. Podała, że neurolog podejrzewał złamanie i dlatego zlecił (...).

Mając na uwadze powyższe, Sąd, zgodnie z wnioskiem strony powodowej dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu radiologii. Zdaniem Sądu również pisemna opinia biegłego sądowego radiologa B. K. została sporządzona w sposób profesjonalny i rzetelny, a jej wnioski są jasne i logiczne. Co więcej, zawarte w opinii ustalenia biegłego nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a potwierdziły ustalenia biegłej neurolog. Biegła radiolog stanowczo wykluczyła wystąpienie u powódki jakiegokolwiek złamania. Wyjaśniła, iż we wszystkich wykonanych badaniach radiologicznych u powódki w dniu zdarzenia i w niedługim czasie po, w tym (...) z dnia 03 stycznia 2014 r. nie stwierdzono żadnych kostnych zmian urazowych kręgosłupa ani kości miednicy. Wskazanie w historii choroby powódki dodatkowego rozpoznania S 32 - złamanie odcinka lędźwiowego i miednicy jest bowiem tylko określeniem symbolu używanego do celów statystycznych, a nie potwierdzonym rozpoznaniem istniejącej u powódki patologii.

Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił również zeznania powódki, bowiem były one szczere, logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. S. w zakresie znajdującym potwierdzenie w materiale dowodowym, w tym, w dokumentacji medycznej. Świadek dokładnie zrelacjonował stan zdrowia powódki, wskazywał na przebieg leczenia. Jakkolwiek świadek wskazywał, że powódka doznała złamania kręgosłupa, co okazało się nieprawdą, nie świadczy to o braku wiarygodności zeznań. Świadek nie jest z wykształcenia lekarzem, zaś swoje twierdzenia opierał na, zaistniałych w toku leczenia powódki, przypuszczeniach, że w wyniku wypadku doszło do złamań.

Na mocy art. 231 kpc Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka lek. med. M. K., bowiem sposób sformułowania tezy dowodowej wskazywał, że świadek, de facto, wystąpić miała w procesie w charakterze biegłej. Ustalenie jakich obrażeń doznała powódka w wyniku wypadku oraz czy doszło do złamań oraz jakie są rokowania co do stanu jej zdrowia, było materialem zarezerwowanym dla biegłego, i przez tegoż zostało ocenione.

Zgodnie z art. 822 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§2). Powódka, jako uprawniona do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, mogła dochodzić roszczenia na mocy art. 822 § 4 kc bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Uzasadniało to legitymację bierną strony pozwanej w sprawie niniejszej.

W związku ze sporem stron, co do wysokości należnego zadośćuczynienia podstawową kwestią, konieczną dla oceny zasadności powództwa, było ustalenie rozmiaru cierpień i krzywd jakich powódka doznała w wyniku urazu, bowiem właśnie to kryterium decyduje o wysokości zadośćuczynienia jakie należne jest poszkodowanemu. Zważyć należy, iż ustawodawca nie określił wprost przesłanek, które winny stanowić podstawę dla ustalenia zakresu krzywdy, wskazując jedynie w art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc poprzez zadośćuczynienie kompensowana jest krzywda, która oznacza szkodę niemajątkową wywołaną uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy, nie wyłączając takich czynników jak rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania i przebieg procesu leczenia. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie

nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Zważyć należy przy tym, że na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00). Z kolei okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny uwzględniających m.in. sytuację rodzinną i wiek pokrzywdzonego. Jak wskazał Sąd Najwyższy, utrata zdolności do pracy i możliwości samorealizacji oraz czerpania przyjemności z życia wywołuje niewątpliwie silniejsze cierpienia psychiczne u człowieka młodego, niż u człowieka w wieku dojrzałym czy wręcz podeszłym. Głębsze będzie poczucie krzywdy u człowieka, który doznał kalectwa będąc w pełni sił, niż u człowieka dotkniętego ograniczeniami związanymi z wcześniejszą niepełnosprawnością. (por. wyrok SN z 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04; wyrok SN z 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77, wyrok SN z 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04; wyrok SN z 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77).

Po zweryfikowaniu okoliczności sprawy niniejszej przez pryzmat powyższych kryteriów determinujących wysokość zadośćuczynienia Sąd uznał, że sumą rekompensującą krzywdę doznaną przez powódkę na skutek wypadku jest kwota 6.000 zł, z czego 1.000 zł zostało już wypłacone powódce na etapie likwidowania szkody.

W związku z wypadkiem z dnia 29 lipca 2013 r. powódka doznała 3%-owego, trwałego, uszczerbku na zdrowiu. Nie była hospitalizowana, pomoc uzyskała na oddziale (...), gdzie uzyskała wypis, zaś leczenie miało charakter zachowawczy (leki przeciwbólowe plus kołnierz ortopedyczny S.). Dla uzyskania poprawy stanu zdrowia powódka musiała korzystać również z rehabilitacji.

Istotnym dla rozstrzygnięcia było przede wszystkim natężenie bólu odczuwanego przez powódkę. Bezsprzeczne w sprawie było, w świetle opinii biegłej neurolog, iż powódka miała zwyrodnienie kręgosłupa. Tym niemniej cierpienia fizyczne jakich doznawała i wciąż doznaje spowodowane są właśnie wypadkiem. Ból związany ze zwyrodnieniem uaktywnił się z dużym nasileniem właśnie w wyniku zdarzenia z dnia 29 lipca 2013 r. Zważyć należy, że przed wypadkiem zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa nie przeszkadzały jej w pracy. Dopiero po wypadku, powódka zaczęła odczuwać ból uniemożliwiający jej kontynuację zatrudnienia. P. S., w związku z silnymi dolegliwościami bólowymi miała i ma w dalszym ciągu problem ze staniem, siedzeniem, nie mogła podjąć pracy. Wypadek sprawił również, że powódka musiała mierzyć się z bezsennością, lękiem a także uczuciem bezsilności i żalem związanym z utratą możliwości zatrudnienia. Z drugiej strony, zważyć należy, iż dolegliwości bólowe powódki nie były by aż tak silne, gdyby nie znaczne, jak na tak młodą osobę, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

Mając zatem na względzie, stwierdzony przez biegłą neurolog, procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki, zakres poniesionych przez nią cierpień fizycznych i psychicznych, młody wiek, aktualny stan zdrowia, Sąd doszedł do przekonania, iż należne P. S. zadośćuczynienie winno wynieść 6.000 zł. Wskazana kwota, w ocenie Sądu, jest bowiem adekwatna do rozmiaru cierpień i poczucia krzywdy doznanych przez powódkę. Zważywszy zaś, że strona pozwana wypłaciła już P. S. kwotę 1.000 zł, zasadnym było zasądzenie na jej rzecz dalszej kwoty w wysokości 5.000 zł. Żądanie przewyższające tę kwotę należało zaś oddalić jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku. W tym też punkcie Sąd zawarł orzeczenie w przedmiocie żądania ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość, uznawszy je za niezasadne. Przede wszystkim, stwierdzone przez biegłą neurolog, niepomyślne rokowania powódki na przyszłość dotyczą zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, a zatem nie mają związku z wypadkiem. W opinii brak wskazania, iż poza szkodami doznanymi do chwili obecnej w związku z wypadkiem prawdopodobne jest wystąpienie jakichkolwiek innych, nieokreślonych w tej chwili schorzeń. Biegła wskazywała jedynie na narastanie owych zmian, niezależnie od wypadku. W konsekwencji, trudno doszukać się po stronie powódki interesu prawnego dla stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Dodatkowo, nie należy tracić z pola widzenia faktu, że zmianie uległa regulacja dotycząca biegu przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody na osobie wyrządzonej czynem niedozwolonym. Według art. 442 § 1 kc w brzmieniu obowiązującym do dnia 10 sierpnia 2007 r., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym w każdym wypadku przedawniało się najpóźniej z upływem 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Na mocy zaś ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. (Dz.U. z 2007r. nr 80, poz. 538) regulacja ta uległa zmianie, bowiem w miejsce uchylonego art. 442 kc dodany

został art. 442¹, zgodnie z § 3 którego, w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat 3 od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W konsekwencji, możliwość dochodzenia roszczeń związanych z wypadkiem, jakiemu uległa powódka, nie jest ograniczona dziesięcioletnim terminem liczonym od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Tymczasem u podstaw dopuszczalności roszczenia o ustalenie we wcześniejszym stanie prawnym wskazywano, obok zapobieżenia ewentualnym niekorzystnym dla poszkodowanego skutkom związanym z powagą rzeczy osądzonej na tle ówczesnej regulacji art. 321 § 2 kpc, wyeliminowanie konsekwencji obowiązywania nieprzekraczalnego dziesięcioletniego terminu przedawnienia (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r. - zasada prawna, III PZP 34/69).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 817 § 1 kc. Mając na względzie, iż powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 22 marca 2014 roku, pozwany powinien był wypłacić należne zadośćuczynienie w terminie do dnia 21 kwietnia 2014 roku. Tym samym, pozwany pozostawał w opóźnieniu od dnia następnego, tj. od dnia 22 kwietnia 2014 roku i zasadnym było żądanie zasądzenia odsetek właśnie od tej daty. Z kolei biorąc pod uwagę, iż strony nie ustaliły wysokości odsetek, ani nie wynika ona ze szczególnych przepisów prawa, zasądzono odsetki w wysokości ustawowej.

O kosztach procesu Sąd orzekł zaś na podstawie art. 100 zd. 1 kpc. Mając na uwadze, iż powódka wygrała sprawę w 83% przegrywając ją w 17% powinna ponieść koszty procesu adekwatnie do zakresu przegranej. Z kolei pozwany, przegrywając sprawę w 83% w takim właśnie zakresie winien ponieść koszty procesu. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 2.517 zł, w tym 300 zł tytułem opłaty od pozwu, 1.000 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powoda w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, które Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013r. Nr 490), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Strona pozwana poniosła koszt 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego, w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze procentowy udział każdej ze stron w kosztach procesu pozwanego w 83 % (2.517 zł x 83 %= 2.089 zł), powódki w wysokości 17 % (1.217 zł x 17 % = 206,89 zł), po wzajemnej kompensacji kosztów procesu stron (2.089 zł - 206,89 zł), Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki P. S. kwotę 1.882,22 zł tytułem kosztów procesu.

Rozliczeniu podlegały również wydatki, które nie zostały pokryte z zaliczki uiszczonej przez powódkę, to jest różnica pomiędzy wydatkami na wynagrodzenie biegłych (1.431,20 zł) a zaliczką wpłaconą przez powódkę (1.000 zł). Kwotę, łącznie, 431,20 zł Sąd nakazał ściągnąć od każdej ze stron w stosunku, w jakim każda z nich przegrała sprawę, o czym orzekł w punktach 4 i 5 sentencji.

(...)

1. (...)

2. (...). M. M.)

3. (...)

4. (...)